छित्वा पाशमपास्य कूटरचनां भङ्क्त्वा बलाद्वागुरां
पर्यन्ताग्निशिखाकलापजटिलान्निर्गत्य दूरं वनात् ।
व्याधानां शरगोचरादतिजवेनोत्प्लुत्य धावन् मृगः
कूपान्तं पतितः करोति विमुखे वामं विधौ पौरुषं ॥ ८६ ॥

तथा च । कैवर्तकर्कशकरग्रहणाच्युतो ऽपि ५
जाले पुनर्निपतितः शफरो वराकः ।
जालात् पुनर्विगलितो गलितो वकेन
वामे विधौ वत कुतो व्यसनान्निवृत्तः ॥ ८७ ॥

अन्यच्च । भग्नाशस्य करण्डपीडिततनोर्ग्लानेन्द्रियस्य क्षुधा
कृत्वाखुर्विवरं स्वयं निपतितो नक्तं मुखे भोगिनः । १०
तृप्तस्तत् पिशितेन सत्वरमसौ तेनैव यातः पथा
स्वस्थस्तिष्ठति दैवमेव हि नृणां वृद्धौ क्षये कारणं ॥ ८८ ॥

तथाहमेको ऽन्यत्र गतः । शेषा मूढतया तत्रैव दुर्गं प्रविष्टाः । एत स्मिन्नन्तरे स दुष्टपरिव्राजको रुधिरबिन्दुचर्चितां भूमिमवलोक्य तेनैव दुर्गमार्गेणागत्योपस्थितः । ततश्च स्वहस्तिकया खनितुमारब्धः । अथ १५ तेन खनता प्राप्तं तन्निधानं । यस्योपरि सदैवाहं कृतवसतिः । यस्यो ष्मणा महादुर्गमपि गच्छामि । ततो हृष्टमनास्ताम्रचूडमिदमूचे परि व्राजकः । भो भगवन् स्वपिहीदानीं विर्विशङ्कः । तस्योष्मणा स मू षको जागरणं ते करोति । एवमुक्त्वा तन्निधानमादाय मठाभिमुखं प्रत स्थे । अहमपि यावत् तत्रागच्छामि तावदरमणीयमुद्वेगकारकं तत्स्थानं २० वीक्षितुमपि न शक्नोमि । कथं मे स्यान्मनसः प्रशान्तिः । एवं चिन्त यतो मे महता कष्टेन स दिवसो व्यतिक्रान्तः । अथास्तमिते ऽर्के सोद्वेगो ऽपि निरुत्साहस्तस्मिन् मठे सपरिवारः प्रविष्टः । अथास्म त्परिग्रहशब्दमाकर्ण्य ताम्रचूडो भूयो ऽपि भिक्षापात्रं जर्जरवंशेन ता डयितुमारब्धः । अथासौ वृहत्स्फिक् प्रोवाच । सखे किमद्यापि निःश २५